

מסורת הש"ס

(א) [עירובין לו] חולין יצ. ק"ב.
(ב) לקמן ק"ב. (ג) גזיר דר' אשי.
(ד) מנחות מה. [עירובין מה:]
ועיר בעירובין ל"ה (ה) [עיר]
חיים לקמן י"ד. ד"ה ושה.
(ו) לקמן י"ו. (ז) [אם לא] נעין
עט. ב"ק ע"א. (ח) [אשר] ל"ף
ג"א. (ט) [אשר] ל"ה. (י) [אשר]
נעין ושה. סוף ד"ה אשין
מתו ושה. מזה ד"ה אשין
ע"ה ועיר חיים. פסחים מה.
ד"ה אשין. (כ) [אשר] ל"ב.

מוסף רש"י

לבי תיכול עלה כורא
דמילחא, כסתמדות לי טור
של מלח כסטר סאמר נק,
יבדיחאם כטלחא קוא וטורין
יב וכטיין וס קרב ועדובין
דא קלוטה, נתוק האריה,
כמי שהונחה, לארץ יטורין
עס ובעיין ביקע טא.

רבינו חננאל

ופירשה רב נחמן באתר
הצד הדיוטאני מנגה שר
ול עשה כלום כי לא
נשיח מחשבתו, שרע
השליחן לחצר אחרת ולא
עלה לו מחשבתו, וזא
דתי (אורי) אסור לחצר שר
רתי, וזא אחת שר
יחידה לחצר אחרת רתי
נעשה לחצר אחרת ולפיכ
אסור, בעיא דרב מיכא ב
אבי תרעא רב אשי כח
הדריקס נב בחור נחב
במוד תתיר לו לרדוה
קודם שיראפ שיבוא (גא.)
שלא יבוא ליד אימור
סחילא ור לא, וזאפ
מאבא למאכוס תאזא, וזא
אישיטא, וקישא לו כבי
דיתא חס, וזאפ נאצי

מלאכה, גורסין במקל כל
 כח, חקקת, אהרן
 שמואל כל הקדש שנת
 לא, עשר, צא תקיעת שופר
 וידית הפה ישרה חכמה
 ואנה נאמר, וכן, שמיא
 ואנה אמר, כל פשט
 לתהיה, מקלט מבוטח
 כי, עניו לו תהיה לו
 בשער ומת, וכן
 לא, איש, אף יאמר
 כי, ידית הפה
 הוא חכמה ואנה מלאכה,
 כל דריתה חכמה עניו
 קודם שיקריב פה מלאכה
 היא, אהרן איש, לדרתה
 בספק ויבוא, אכל
 תהיה יא איש, לדרתה
 אכל, ביד, שגמא
 כל, עניו, חקקת
 מקלט, ולפני כל חכמה
 במקל, הוא זה הנא
 כל, שמואל כל למד
 וכן, ומה לו זה
 איש, שנת עניו זה
 לפני, אקיען הוא עניו
 עניו, ותחת של
 ספק, אכרעו לוי, ומה
 כל, שנת לו כחיה
 עניו, אקיען ספק, ומה
 במקל, יא, וקאקא
 יא, עניו, דכר, קדשה
 יא, שנת, חקקת
 יא, ותחת, דרית
 יא, ואכרעו, יא, עניו
 ומה, ותחת, עניו.

אז מדברי רבינו יצחק אלבן נראה
קצת להפסד דגם רב אחא
בריה דרבא חתני לר' אבהו
בבבלי נגמון נטילא וידלח כשרשי
הק' דחתני נהדי בעי רב ביבי
דמורי נמוזי ודו"ק.

יציאות השבת פרק ראשון שבת

[illegible]

מחשבתו. שחשבונו נפשות ממנו וזל
 חלש חקירתו הלך כל גזרו אל
 נאמר תחיה נקמיה מחשבתו וגזרו
 דילמא וימנא אחרמי שדי לכו לכה"ר:
קודם פשיה על שגגמו
 שאל אבא על שגגמא על אסורה:
למאן הסידי. הא לא מקיף אדמתיה
 נלכא לישראל על כך: ואלא דליאסר
 וליאסר. קודם פשיה: מי מחייב.
חשבתא בנאפיימו: **פתלתא** וסופה
 חתלת המלכא וסופה. לא ודנשה
 שגגמו עד שגגמרה עבירה:
למאן הסידי. אחר שראה וכל לפניו
 לישראל לדמותה קודם שיבא חזירו
 לאסור. **לדי.** חיוץ תעלת: וכי אומרים לו
 אסור. לא ותעל איסור קל כדי שלא
 יתחייב חזיקן עונש חמור: כדדיא.
סקילה. ונכלשו עשייתא וכל נכלשו
 בעיאל מחיי רב אחא וריה דרבא
 מיתלתא דרב: כיני: מעל בני מקום
 ד'. דהוי חשבו למייהו הנחתו הנחה
 עקירה עקירה עד לאו מקום ד'
 הוא וקמי לה מחני' צין על לקיחה של
 להנחה דקמי ונתן לתוך ידו של בעל
 הציט הרי הנחה או שנטל מתוכה
 הרי עקירה: **קלועה.** החפץ הואיל
 ונקלט בחזירה של רשות הרבים כמי
 שהנחה בתוכו הוא ואל"ג דלא נח:
 ובתמן

דאמר לא בעינן מקום ארבעה על ארבעה "ידתן הוורק" היחיד ורשות הרבים כאמצע רבי עקיבא מחייב וחכמים אמרינן "קלוטה כמי שהונחה דמיא ורבנן סברי לא שהונחה דמיא למימרא דפשיטא ליה לרבה דבקלוטא

ההשלמה ומקריצין לתחוסר כפורים כפרתו כדי שיצא פסחו וכן
 עלו בשבוע ארבעה הדי שנות ובי חליה שפחה וחליה נח מורין שנהגו בה
 המליצה עמלה שנות דומה לנאסוק ומהי נח כמלוי הדור: קר
 לרעהו שפחה שנה ישתעל ולא ישעול וזו רביא בראש לא
 וכן בפסחים כס"פ האשה (דף ג. וס) ערל הוא ואחלל העמדו
 היה למעבד פסח ואם רביא אחי רביא שוח סקילה ואם ההרוא ספק
 היה יאסור סקילה ומה שלל הוא שנה שח ההרואה ואי רביא רבי
 ההרואה ספק הוא *דורא לא היה בשעור לרדות קודם אפיה ולא רבי
 (דף ט. ו) בטלו ולא בטלו דשחא לא יסור כפיה או לא ישחטה ועכש
 והלא כבר עבר וכן בשעורם ולא אולכ כבר וזו אולכ וזו ואחליה
 מחוסר מעשה אכילה של מנאי קודם שיחמיא מלקות אכל אכל כש
 אכל ספרים דגרבי עבר רבי רבי וממי כהליד בנעלי דרבי רביא
 דאין רגילות להניח הספק בשפות מד' וכן היה מסתמא במשק ועוד אומ
 הספק דרשין שורצין (פ"ד ד' ז') דאל לא לא יאולא דאשטעי דקרא
 ומקום חזון בשפות מד': **אבא** (אעפ"ה פ"ו ד"ה פבור) שי להכניס
 חזון מלוי נתקן מושט למטה מן השעולות וכן גבוהים *אי לימא
 חייב למטה מ' או לא מלי למימר למטה מ' ד"ה חייב דא"כ למטה
 דורק ממושט דא"כ אי דתנן לקמן דהורק (דף ז. ו) היו שחין בדיעט
 תרמיא ואתע דא"כ רבי ינאח מושט מלי למטה מ' היו מלי למטה
 ד"ה חייב ופליגי למטה מ' מו כנגד וזמר כבר אמרין קטועה
 זורק ממושט משום מחמי' דהורק ולמאי שפירש בסמוך אחי
 יא"מ והא ע"כ זורק מרשות היחיד לה"י דרך רשות הריבס לא היה כנ
 שיעול דלא היה במשקן אחמי' מחסר רבי דבמלצה דהואה שהיא מ
 (פ"ו ד' ז') וי"ל דל"ע כר דורק דמי טעי למושט מחמי' דדמי
 שהונחה. *כשהספק בידו של עני או של בע"ה לא שייך קטועה דהא
 משום מקום דנעין הנהג על גבי מקום ד' ודמשעת קלם בסמוך
 דהואה מחסר ד"ה חייב אם קלם הויא בריחא מני וגראה ולא אקס
 להעמר מחמי' כד"ע: **אמרין** לאמרין כמי שהונחה דבא. וקס
 היה לרבה אי משום דקאמר הא מני ר"ע היא הייט משום דל"ע
 משום דמפקא לי והכי לא היה מלי למימר הא מני רבנא היא ואם הייט
 ורבנא דא הכל מדבריר רבה היא והא אחי שפיר אף אין גראה
 שיעול דאכלא לסקופו כפולחתיא איכא לא לסקופו דילמא לטוי עמלה

7.

עין משפט
גר מצוה

ז א ת"י ק"ח תת"ל שנת
ה'תקס"ח י"ב וי"ד תת"ל
שנת ה'תקס"ח א שנת ע"ח
ת"ל
ז ב ת"י (פ"ח תת"ל שנת
ה'ת"ח) פ"ח תת"ל א
(י"ב ק"ב ה'תקס"ח א) שנת
ל"ח ש"ס ע"ש"ע א"ח כ"י
דנ"ד ע"פ"ו
ז ג ת"י ק"ח תת"ל שנת
ה'תקס"ח א וי"ד ה'תקס"ח
שנת ש"ס ע"ש"ע א"ח כ"י
שנה ע"פ"ו י"ב וי"ד כ"י
שנת:

גליון הש"ס

[illegible]

תום' י' שנים

[illegible]

להחזירה דקתני לא להחזירה חננו
חצר אחרת: ו**מאי** שנא. כזו כנגד
גא דליכא איסור חיוב חטאת דמושיט
וטא אחת וכגון שאין מפסיק שם רה"ר:
ו**אלא** דאחדד ואידבר מי מחייב.

תִּמְחָה דְּלִישָׁנִי חֵימָא לִידִי
(ט) חֵימָא חֵטְאָתָא כְּדָקָאמֶר בְּסִמּוֹן
קוֹדֶם שִׁבְחָא לִידִי חֵימָא סְקִילָה:
וְכִי אֲמַרְיָם לֹא אֶרְאֶה חֵטְא בְּשִׁבְחָא
שִׁיבָתָא חֵימָא. וְהָא דְּלֵאמָר בְּכָל

ומעבדין (ועינין לו) וסע) רבי סבך נחא
 עליה לחבר לעיבד חסורא קלילא ולא
 שיעבד עמי הארץ חסורא רבה ההם
 כדרי עמי יאכל "יה טבל על יד דחמר
 ל"י מלא לך ככלכלא של מתנים מתנאמי
 חסרכל הכא שלא נעשה החסור על ידו
 חסורא חסורא על חטא אפי' חסור קל
 שאלא יבא חסירו לדי חסור חסור
 חסורא רבי"א דאפי' חסריה עמיה
 לפשוט משא להחיר דהתם עדיין
 חסר נעשה חסור ומוציא שיעשה חסור
 קל ולא יעשה חסור על יד חסר
 הכא המעשה על חסור כבד נעשה
 ומוציא יגמור לא יעשה אפי' חסור
 קל בידים והא דתנן כהשולא (ועיין
 דף מא: סע) מי שחלו עבד וחלו בן
 חסורין כופין את רבו ויורה אותו
 חסורא חסורא כדבבא חסורא (דף נא:

א"ר יהודה כל המשחרר עבדו עוֹבֵד
עֲשֶׂה לְעוֹלָם בָּהֶם תַּעֲבֹדוּ שְׁאֵי
פְּרִיָּה וְרִבְיָה וְהַנּוֹתָ רָצָה הִיא כְּרַמְשָׁה
הַהֵם בְּרָ"א שֶׁנֶּכֶם לְבַח"מ וְלֹא תִּחָּלַשׁ שֶׁ
וְשִׁחַרְרֵת אֲתָּה עֲבָדִי לְשִׁמּוֹ לִי מִזֶּה
לְדָבָר שֶׁנֶּחֱדָה וְעוֹד י"ל דְּרוּקָא הִיא
לְפֶשַׁע קֶלֶמֶד וְכִי אֲזֻמְרִים לִי לְאַדָּם חֲטָא
כְּדִי כ"י וְאֲחֵי שְׂפִיר הֵא דְלִמְרָנָא בְּרִישׁ
תַּמְתִּיד תַּמְתִּיד שְׁמַח (פְּסִיחִים דף קע. ו) (וּשְׁא)
לְחַי עֲשֶׂה פֶּסַח שֶׁנֶּחֱדָה עֲבָדִי כְּרַת וְדִמָּה
וְהַשְׁמָה וְקָא עֲבָר כְּהֵינִי בְּרִישׁ וְדִמָּה

להן שנמאץ בו יכלת חבירו חותכה לו
חלה ונשין דף לה: משום שהיה מחזרת
ואת"ם מאי צביא היה זו אם החירו
והיה מלגדות צביא מה שאנו אופרין לו
והיו יומיחיב כרת הואיל ורבען הוא דאפרי
שפנה היה בדעתו לרדוהו קודם שאלו
היה "נודא" תפסה אם לא ירדנה לאו
בניסוח "נודא" ואלו היה לוקחין ומתם
ועתה דלא הויה התראה אלא על כל הלאו
ומתפרין בו בשעת אכילה דאיהו עדיין
מחזקת משה: **ברתנא** דאם בחדא.
והנהגה מצד מקור ר"ת: ואמר ר"ת
ע דקאי לא חשפן כלומר ממקומו של
מאות מ"מ משמע נמי מקום החפץ ואין
לפניהם מ"מ דאם תמצא לומר פטור לפי
הטעם וזרק ממושיש אבל עתה דמושיש
הוכחה דלא מצי למימר דלכ"י ילפסי
אלמא לא ילפי' וזרק ממושיש אמאן
ידעא חתם בלא נון למטה מ"מ בין המעלה
אמרין אלא דלא מצי למימר דלכ"י
ל"ק קטובא כבר ילפי' וזרק ממושיש.
וילף ממושיש ומ"ט נמי דרבנן דפטרי
דקאן אהון שחיו בשמין דפרשית
הה"מ ד"ה חייב דאמר קלומה בסי
שחייב מומה לר"י אם ברייחיה היה
שמע דפליגי רבנן עליה אם כן היכי
יתקין ולא כההיא ברייתא דנחיה ליה
דשעשע ליה לרבה אמאי ליה דפשיטא
נמי שמונה דנחיה אבל אליבא דרבנן
קיצא סבר קלוטה כמי שהוכחה דמיה
כמי פירושו והא מיעוש צבי לרבה
והו כנגד זו לכ"ע פטור כן פליגי
דביוטל



Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones

Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com